

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

every

Rule No. 1:

“Don't be too emotional.”

#อย่าขอพี่เจิน

1

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Rule No.1: “Don't be too emotional.”
#อย่าขอพี่จน 1

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

เคยได้ยินคำพูดที่ว่า 'โลกนี้ไม่มีอะไรได้มาฟรีๆ' กันไหมคะ เมื่อเราได้รับอะไรจากใครมาแล้ว ย่อมต้องมอบของตอบแทนกลับไป ถ้าของที่ว่าเป็นเงินซึ่งตีมูลค่าได้ก็ดีไป แต่ถ้าของที่อีกฝ่ายต้องการไม่ใช่เงินขึ้นมาล่ะคะ

ในมหาวิทยาลัยของ 'เจนอารีย์' เองก็มีเรื่องเล่าที่น่าเหลือเชื่ออยู่เหมือนกัน ว่ากันว่าถ้าใครไปขอความช่วยเหลือจากรุ่นพี่คนหนึ่งแล้วจะได้ทุกอย่างตามที่หวัง ต่อให้เป็นความฝันที่ยากหรืออยู่สูงเกินเอื้อมแค่ไหน รุ่นพี่คนนั้นก็สามารทำให้เป็นจริงได้หมด ฟังดูน่าสนใจมากเลยใช่ไหมคะ แต่ก็ว่ากันว่าอีกเช่นกัน...สิ่งที่เขาต้องการเป็นของตอบแทนดันไม่ได้มีแค่เงินนี่สิ แล้วนักศึกษาธรรมดาอย่างเจนอารีย์จะไปเกี่ยวข้องกับรุ่นพี่ในตำนานที่คนทั้งมหาวิทยาลัยเล่าลือถึงคนนั้นยังไง ความสัมพันธ์ของทั้งคู่จะเป็นแบบไหน ถ้าอยากรู้แล้ว พลิกหน้าต่อไปเพื่อหาคำตอบกันได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟูซึยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง
การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
การบังคับหรือโน้มน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ
ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

Intro

The beginning

We have a bet.

The key of it is that I'm not gonna fall.

And he is a kind of a very generous man who likes to do a favor for everybody.

Until one day it's my turn.

I fell in that trap.

He somehow did me a favor.

So now I owe him a favor.

And I have to do something in return...

ผู้ชายตรงหน้าผมยังคงยิ้มหวาน เขาดูสบายๆ แตกต่างกับผมที่หัวใจกำลังเต้นไม่เป็นสำ รอยยิ้มบนใบหน้าหล่อเหลานั้นดูเหมือนรอยยิ้มของคนใจดี แต่ที่จริงแล้ว...เขามันซาตาน

"เจนนี่รู้ตั้งแต่แรกไม่ใช่หรือว่ากฎเป็นยังไง"

"..."

"เจนนี่มีสิทธิ์ที่จะไม่ตกลงตั้งแต่แรก แต่เจนนี่ตกลงเอง"

"..."

"ตอนนี้มันก็ถึงเวลาแล้ววีเปล่าที่จะต้องทำตามกฎ"

ผมยังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิม มือกำสายกระเป๋าแน่น ในหัวขบคิดหาทางเอาตัวรอดของตัวเองในช่วงเวลานี้ ตอนนี้ แต่ไม่ว่าผมจะมองไปทางไหน ก็ตาม...ไม่มี...

ไม่มีทางที่ผมจะหลุดไปจากเรื่องนี้ได้เลย

ผมสะดุ้งเฮือกเมื่อมือหนาแตะลงบนไหล่ของผมเบาๆ สะดุ้งแรงเสียจนรู้สึกราวกับว่าเท้าของตัวเองลอยจากพื้นได้ ก่อนเสียงทุ้มจะกระซิบที่ข้างหูขวาของผม น้ำเสียงนั้นเจือหัวเราะ

"ไม่เอาน่าเจน ก็ไม่ใช่ที่เราไม่เคยกันไม่ใช่หรอ"

"...ฮึ๊ก"

"อย่าอ่อนไหวเกินไปหน่อยเลย"

Act 1

Illusion : תאמאפא

...อย่ามองตาได้ไหม
ถ้าเธอไม่แคร์
อย่าจูงมือได้ไหม
ถ้าเธอไม่รัก
อย่าบอกว่าคิดถึง
ถ้ามันไม่จริง
โปรดอย่าทำให้ฉัน
รักเธอ...*

Chapter 1

Rule No.1 : "Don't be too emotional."

"That's my problem.

I think too much and I feel too deeply.

What a dangerous combination."

- Anonymous

คุณเคยได้ยินไหมว่าทุกมหาวิทยาลัยมีตำนาน
แล้วตำนานของมหาวิทยาลัยผมก็เป็นเรื่องเล่าอันน่าเหลือเชื่อจนฟังดู
ไร้สาระอยู่บ้าง อย่างการที่เราสามารถได้ทุกอย่างตามที่ขอ
เราจะได้มันมา แลกกับการที่เราต้องทำในสิ่งที่ยิ่งกว่าการขายวิญญาณ
ของตัวเอง
เปล่า มันไม่ใช่เรื่องลึกลับ ไม่ใช่เรื่องของซาตานหรือภูตผีอะไร ไม่ใช่เรื่อง
ของซานตาคลอสใจดีด้วย
แต่มันเป็นเพียง...เรื่องของผู้ชายคนหนึ่ง

สามเดือนที่แล้ว...

"หวัดดีเจิน"

"หวัดดีน้ำขิง!"

"เฮ้ย เป็นไงบ้างวะเจน"

"สบายดีแล้วจัส"

ผมตอบทุกคนเสียงใส พอเพื่อนๆ เห็นหน้าผมก็พากันเข้ามาทักทาย บ้างก็ถามไถ่อย่างเป็นห่วง ก่อนหน้านั้นผมป่วยหนักถึงขั้นนอนโรงพยาบาลไป เกือบสองอาทิตย์ หลังออกมาก็หยุดพักที่บ้านอีกหลายวันกว่าจะกลับมาเรียนได้ตามปกติ มันก็แค่ไข้หวัดใหญ่...แต่กลับทำผมซึมจนเหมือนจะตายให้ได้ซะอย่างนั้น ('แค่' ไข้หวัดใหญ่ที่โหด มัน 'ตั้ง' ไข้หวัดใหญ่ต่างหาก ไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 ด้วย! -- เจตนิรินทร์ น้องชายของผมยืนย่นอย่างนั้น ในวันหนึ่งที่มันมานอนเฝ้าผม)

ผมนั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่งในโรงอาหารหลังจากได้ข้าวกะเพราหมูกรอบ ไข่ดาวไม่สุกจากร้านป้านับเงิน ตักข้าวเข้าปากได้เพียงคำเดียวก็รู้สึกได้ว่า มีคนมานั่งข้างๆ แถมยังเอาแขนพาดบ่าผมอีกต่างหาก

"ว่าไงวะพวก หายหน้าหายตาไปนาน คนแถวนี้คิดถึงกันหมด"

"คิดถึงจะแย่ มึงไม่โผล่ไปเยี่ยมญาติที่โรงพยาบาลเลยนะ ไอ้แก๊บ"

ผมหันไปไวยม้น น้ำเสียงติดน้อยใจนิดๆ แต่จริงๆ ก็ไม่ได้รู้สึกอะไร แค่เล่นแง่ไปอย่างนั้น

"โหยยย เพื่อน ไม่น้อยใจน่า มึงก็รู้ว่าโปรเจกต์ที่อาจารย์สั่งสูมทับหัวกู ขนาดไหน"

"แต่กูเห็นมึงไปโผล่ในไอจีสตอรี่น้องหว่าหว่าที่ DND"

"แหม นั่นก็คล้ายเครียด"

"ไม่ต้องมาพูดเลยไอ้เพื่อนเวร"

ผมสะบัดไหล่ให้แขนมันกระเด็นออก แต่แก๊บก็ยังคงเป็นแก๊บ ยังหน้าด้าน เอากลับมาวางที่เดิมได้เสมอ

"แหม ตัวแค้นี่แต่เบรี่ยวตลอดเลยนะมึง"

"ส่วนมึงก็เลวตลอดเลยนะแก๊บ"

"มึงกลับมากูก็ดีใจจะ สรุบนัดแข่งบอลฟรุ้งนี่คือมึงยังลงเหมือนเดิมใช่ไหม ถ้ามึงยังไม่ไหวก็บอกได้นะ เดี่ยวกูโทรเรียกคนอื่นมาเปลี่ยนตัว"

"เปลี่ยนไรล่ะ กูอยู่นี่แล้วใหม่ กงหน้าต้องมีกุติ แข่งกับวิศวะเลยนะเว้ย"

"โอเค ทุกคนเขาไม่อยากเปลี่ยนหรอก ความหวังก็อยู่ที่มึงนี่แหละ"

"เออ ห้ามเปลี่ยนเลย กูอยู่นี่แล้วไง อะไรวะ กูป่วยแค่นิดหน่อยมึงถึงกับจะเปลี่ยนตัวกูเลยหรอ"

"อื้อย้ยย 'ไอ้เจเนอเรีย' อ่อนไหวเก่งจริงๆ นะมึงเนี่ย" 'ไอ้แกปียีหัวผมจนยุ่ง' ก่อนจะผลึกทีหนึ่ง ผมยกมือขึ้นลูบหัวบ่อยๆ "ก็บอกอยู่นี่ไงว่าไม่มีใครอยากเปลี่ยนหรอก แต่ทุกคนเขาก็เป็นห่วงมึงใหม่ ป่วยหนักมาขนาดนี้เกิดไปเตะแล้วเป็นอะไรขึ้นมาจะทำยังไง เอ้า กินข้าวไป กูไปเข้าเรียนละ เจอกันเย็นนี้มีช็อคมนะ"

"อืม"

"แล้วอย่าอ่อนไหวให้มันมากนักไอ้เปี้ยก ไม่งั้นจะอยู่บนโลกนี้ยาก"

"มึงจะไปไหนก็ไปเลยไป"

"...สรุปคือยังไง ติดต่อก็ได้ไหม"

ผมถามทั้งทีผมหลังเรารออยู่ตรงนี้นานจนฟ้าเริ่มจะมีมืด แก๊ปส่ายหัวขณะที่คนอื่น ๆ ยังพยายามกดมือถือ

"ไม่ได้เลยวะ มันไม่ตอบเลยทั้งไลน์ทั้งโทร"

"อะไรวะ มันเป็นไกลนะ เป็นไกลที่ดีที่สุดในชีวิตของกูแล้วด้วย มันหายไปทั้งอย่างนี้ได้ยังไง พรุ่งนี้จะแข่งแล้วด้วย" ผมกับอีกหลายคน คนอื่นใจ

"ไม่มีเวลาแล้ว" เอิร์ธ เพื่อนอีกคนพูดขึ้น "ช็อคมันเลยเถอะ ฟ้ำซักเริ่มจะมีดีเดียวไอ้ทีก็คงโผล่มาเองแหละ"

"แล้วถ้าไม่โผล่มาจนพรุ่งนี้เลยล่ะ" ผมตั้งสมมติฐานที่น่าหัวนเกรงมากที่สุด แก๊ปเดินมาตบ่าผม

"กูจะไปลากไอ้เกียร์มาเป็นไกลให้เราเอง เกียร์มันใช้ได้น่า มึงก็รู้ ถึงจะไม่เทพเท่าที่ก็เหอะ" แก๊ปหมายถึงน้องชายฝาแฝดของมัน

"อืมๆ" ผมพยักหน้าแล้วจึงเริ่มวิ่งเหยาะๆ ไปกลางสนามพร้อมกับคนอื่นๆ

"แต่แปลก..." ชินที่วิ่งข้างกันเอ่ยขึ้น "ไอ้ที่มันไม่เคยเป็นแบบนี้เลย มันไม่ใช่"

คนที่จะหายไป ติดต่อก็ไม่ได้แบบนี้"

ผมพยักหน้าแข็งขัน ที่ได้ฉายาว่าพ่อทุกสถาบันเพราะมันเป็นคนตรงเวลา มีความรับผิดชอบสูง และเก่งในการจัดการชีวิตมาก ที่เป็นทั้งประธานสโมสร นักศึกษา ประธานชมรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม รองประธานชมรมค่าน้ำ และ เหนียวญิชมรมจิตอาสา แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังสามารถรักษาเกรดเฉลี่ยให้ได้ 4.00 อยู่ทุกเทอม การที่ติดต่อก็ไม่ได้แบบนี้จึงถือว่าเป็นเรื่องน่าประหลาดใจ

เฟิร์สยกไหล่ "เอาเหอะมึง โตะๆ กันแล้ว จัดการชีวิตตัวเองวะ แต่ภู่ว่ะ เดียวมันก็โผล่มา อาจจะไม่ค่อยบ่อยๆ หรือนอนหลับไปก็ได้"

ผมที่วังเหาะๆ อยู่พยักหน้ารับ แม้จะยังรู้สึกติดใจกับเรื่องนี้ แต่เอาละ ผมน่าจะคิดมากไปเองมากกว่า

"...ก็หวังว่าจะเป็นอย่างนั้นนะ"

ผมพิมพ์คำล้ายพูดกับตัวเองขณะวิ่งวอร์มไปรอบๆ สนาม เป็นคำสั่งของ ไอ้มิกซ์ ก็ปัดนทีมที่ขอบบังคับให้พวกเราวิ่งจนอึดแทบแตกทุกครั้งก่อนได้ ซ้อมจริง ผมพบว่าตัวเองกังวลใจเรื่องมากกว่าที่คิด เพราะวิ่งมาได้สามรอบครึ่ง แล้วผมก็ยังหยุดคิดเรื่องนี้ไม่ได้เลย มันเป็นเรื่องใหม่ หรือว่าเกิดอุบัติเหตุอะไร ขึ้นกับมัน หรือที่บ้านมันมีปัญหาเลยถูกเรียกตัวกลับไปกะทันหัน อย่างเช่นว่า พ่อหรือแม่เสีย

แต่แล้วจู่ๆ ผมก็รู้สึกเหมือนจะถูกจู่โจม ผมหันมองไปบนอัฒจันทร์ เห็นผู้ชายกลุ่มหนึ่งนั่งเอกเขนกอยู่บนนั้น คนหนึ่งในกลุ่มมองมาที่ผม อันที่จริง มันก็ไม่แปลกถ้าจะมีใครสักคนมองพวกเรา เพราะเรากำลังเคลื่อนไหวทำ กิจกรรมที่ดูน่าสนใจที่สุดในสนามแห่งนี้ แต่เป็นสายตาและการกระตุกยิ้ม มุมปากของไอ้หมอนั่นต่างหากที่ทำให้ผมรู้สึกบอกไม่ถูก ผมเห็นเขาจ้องผม มาตั้งแต่ตอนวิ่งวอร์มรอบแรกแล้วแต่ผมไม่ได้สนใจ คิดว่าเดี๋ยวเขาก็จะ หันไปมองอย่างอื่นเอง แล้วผมก็มัวแต่คิดเรื่องที่ดีด้วย แต่เปล่า...จนตอนนี้ เขาก็ยังจ้องผมเหมือนจิ้งจกเล็งแมลง เหมือนตอนที่ศาสตราจารย์สเนปจ้อง แฮร์รี่ในห้องเรียนวิชาปรุงยา ทำให้ผมอดครุ่นคิดไม่ได้ว่าหรือผมเคยไปทำอะไร ให้เขาไม่พอใจหรือเปล่า แต่ก็ไม่...ผมนี่ก็อะไรไม่ออกทั้งนั้น ผมเป็นเพียงโบนอดั้

คนหนึ่งของมหาวิทยาลัย ผมไม่เคยมีปัญหากับใคร ไม่เคยก่อเรื่อง และผมก็ไม่ได้โดดเด่นถึงขนาดที่คนจะมาสนใจด้วย

ผมตัดสินใจเฝินชายแปลกหน้าคนนั้นและวิ่งต่อบางที่มันอาจไม่มีอะไรจริงๆ ก็ได้ ผมคงแค่บังเอิญเป็นจุดพักสายตาของเขาหรืออะไรทำนองนั้น แต่เมื่อผมวิ่งวนมาถึงรอบที่หกก็อดไม่ได้ที่จะเงยหน้าขึ้นไปมองเขาบ้าง และนั่นทำให้สายตาเราประสานกันเต็มเปา

"...!"

"เซี่ย ไอ้เจนน!"

เสียงแก๊ปที่วิ่งตามหลังมาร้องโวยวายเมื่อผมสะดุดเท้าตัวเองหน้าค่อม่าลงกับพื้นหญ้า

"อะไรของมึงเนี่ยเจนน เข้า ลูกไหวไหมมึง จับมือกูนี้"

"ไหวๆ...ไม่เป็นไร น่าจะแค่ถลอกนิดหน่อย"

"มึงเพิ่งป่วยมาด้วย ยังไม่หายดีแน่ๆ โน่น มึงไปพักข้างสนามโน่นเลยไปเลย"

"พักบ้าอะไรล่ะ กูแค่สะดุดนิดเดียว มึงอย่ามาโอเวอร์"

ผมผลึกแก๊ปออกอย่างฉุนๆ มันเป็นอะไร จะให้ผมเป็นคนป่วยอยู่ได้ แต่เมื่อผมเงยหน้าขึ้นมองบนอัฒจันทร์อีกครั้ง

...ผู้ชายคนนั้นไม่อยู่แล้ว...

ที่ไม่ได้โผล่มาตลอดการซ้อมเมื่อวาน แล้วก็ไม่ได้โผล่มาตลอดทั้งวันนี้ รวมถึงยังไม่มีใครติดต่อที่ได้ แก๊ปเลยโทรตามเชียร์ที่อยู่ใกล้มหาวิทยาลัยให้มาเป็นโกลแทน มันไม่ใช่การแข่งใหญ่ของมหาวิทยาลัย เป็นการแข่งที่เราจัดกันเอง เลยสามารถเอาคนนอกมาแทนได้ ถ้าถามว่าทำไมต้องซ้อมจริงจังกันขนาดนี้...ก็ศักดิ์ศรีมันเรื่องใหญ่สำหรับผู้ชายนี่ครับ

"เอาไงดี ซ้อมกันก่อนพวกวิศวะมาใหม่" ผมเอ่ยอย่างตื่นๆ นิดหน่อย เรายังมีเวลาอีกประมาณชั่วโมงครึ่งกว่าจะแข่งจริง

"ก็อยากนะ แต่กลัวจะหมดแรงก่อน มิกซ์ มึงว่าไง" ซินหันไปถามกับตันทิม

"ซ้อมเตะลูกโทษก็แล้วกัน จะได้ไม่เหนื่อยมาก จะได้ดูเทคนิคเกียร์มัน ด้วยว่ารับเก่งแค่ไหน เพราะนอกจากแก้กับเงินก็ไม่เคยมีใครเล่นกับเกียร์มาก่อน"

"ได้ๆ"

ทุกคนรับคำ จากนั้นก็ต่อแถวกันซ้อมเตะลูกโทษ ผมอดไม่ได้ที่จะถาม เรื่องที่ยังติดค้างในใจ

"มิกซ์ มึงติดต่อดีจังอะ"

มิกซ์ส่ายหน้า "ไม่เลยว่ะ มันหายไปแบบ หายไปเลย ฎไปเคาะห้องมัน เมื่อเข้ากับเมื่อ پایก็ไม่มีคนตอบ"

"รู้สึกแปลกๆ จัง" ผมพิมพ์

"ก็รู้สึก ที่มันไม่เคยเป็นแบบนี้เลย กะว่าถ้าพุ่งนี้ยังหามันไม่เจอ ฎจะโทรไปหาพ่อมันที่โคราช ฎมีเบอร์อยู่"

"เออๆ ฝากด้วยนะ มึงสนิทกับที่ที่สุดเลยนี่..."

"ไอ้เงิน เตะ!"

"ฮะ?"

"ตามึงแล้ว!"

"อ้อๆ"

ผมรีบหันกลับไปทางไกลหลังจากหันหลังไปคุยกับไอ้มิกซ์อยู่นาน และด้วยความลนทำให้เท้าซ้ายของผมทำงานผิดพลาด นอกจากเตะไม่เข้าไกลแล้ว ลูกบอลยังพุ่งออกไปผิดทิศจนกลิ้งเลยออกนอกสนามไป

ผมยกสองมือขึ้นปิดปากตัวเอง ตาเบิกโพลง

"ขอโทษ!"

"ไอ้เหี้ยเงิน มึงจะเตะไปดวงจันทร์วังไปเลยมึง ไปเก็บ!"

"เออๆ"

ผมรีบวิ่งหน้าตาตื่นตามทิศที่ลูกบอลพุ่งไป ให้ตายเถอะ พุ่งไปทางนั้น หวังว่าจะไม่ตกลงไปในบ่อน้ำนะ ไม่งั้นผมต้องแย่งน้ำ

ผมเร่งฝีเท้าวิ่งตามลูกบอลที่กลิ้งหลุนๆ ด้วยความเร็วอยู่ตรงหน้า มัน

มุ่งตรงไปทางบ่อน้ำจริงซะด้วย ไม่นะๆๆ ผมได้แต่ภาวนาในใจซ้ำๆ ขณะ
เร่งฝีเท้าขึ้น ทำไมมหาวิทยาลัยต้องทำตรงนี้เป็นทางลาดเอียงไปทางบ่อน้ำ
ด้วยวะเนี่ย คูสิ ลูกบอลกลิ้งเร็วกว่าเดิมไปอีก!

ผมรู้สึกเหมือนประสาทจะเสียเวลาที่ต้องลุ้นอะไรแบบนี้ จะทันไม่ทัน
จะได้ไม่ได้อ เป็นช่วงเวลาที่ผมเกลียดมาก แต่ในขณะที่ผมกำลังประสาททีนอยู่
ลูกบอลก็หยุดลงเพราะชนเข้ากับเท้าของใครคนหนึ่ง ผมเบรคฝีเท้าตัวโก่ง

ใครคนนั้นกำลังนั่งก้มมือถืออยู่บนม้านั่งริมบ่อน้ำ เขาชะงักเมื่อลูกบอล
กลิ้งมาโดนเท้า ก่อนจะลุกขึ้นยืนเต็มความสูงพลางเก็บมือถือเข้ากระเป๋ากางเกง
ผู้ชายร่างสูงในชุดนักศึกษาคณะนั้นก้มลงมองลูกบอลสักพัก แล้วหยิบมันขึ้นมา
ถือไว้ด้วยสองมือ ผมชะงักเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าเขาเป็นใคร

ใช่แล้ว เขาคือคนเดียวที่ทำให้ผมสะดุดล้มเมื่อวานนั้นแหละ
ความบังเอิญนี้มันเหลือเชื่อจริงๆ

ผมแม้ปากขณะมองหน้าเขา อาจจะมีพึงดูโง่นิดๆ แต่ว่าเป็นความจริง
เมื่อวานตอนที่สายตาเราประสานกันผมรู้สึกเหมือนไฟช็อต และนั่นเป็นสิ่งที่
ทำให้ผมสะดุดล้มลง

งูๆ ผมก็เกิดความรู้สึกแปลกประหลาดขึ้นมา ปลายนิ้วมือเริ่มชาขณะที่
ต้องสบตากับผู้ชายที่ตัวเองไม่รู้จักคนนี้ ใจหนึ่งผมรู้สึกเหมือนว่าเคยเห็นหน้าเขา
จากที่ไหนมาก่อน แต่อีกใจก็รู้สึกเหมือนผมไม่เคยเห็นเขามาก่อนเลยในชีวิต
จนกระทั่งเมื่อวาน

เขามีรูปร่างสูง หุ่นผอมบางแต่ดูแข็งแรง ดวงตาสีดำคมเข้ม ตาสองชั้นที่
หางตาเฉียงขึ้นนิดๆ แค่นิดเดียวเท่านั้น...และมีเส้นผมสีดำขลับ จมูกของเขาโด่ง
แก้มตอบ คางไม่ยาวมากแต่สมส่วนสุดๆ เขาดูหล่อแบบมีเอกลักษณ์ดี หล่อแบบ
หน้าไม่โหลนะ ผมคิดว่าผมไม่ค่อยเห็นหน้าแบบนี้สักเท่าไร แถมนยังเป็นคนที่
แม่รังสีเย็นๆ อย่างน่าประหลาดอีกต่างหาก นอกจากนั้นเขายังสวมजूรูป
แม่กัญแจด้วย แปลกดี ผมไม่เคยเห็นจี้แบบนี้เลย

เอาละ นี่ไม่ใช่เวลาพิจารณาบุคลิกของใคร ผมมีการแข่งนัดสำคัญ
รออยู่

"...ขอบคุณที่เก็บให้ ขอบอลคืนด้วยครับ"

ผมตัดสินใจเฉยๆ พยายามยื่นมือออกไปหลังจากที่เรานั่งเสียบกันอยู่นาน เอ๊ะ เขาให้สักทีสิวะ ไอ้เนี่ย ยืนนิ่งอยู่ทำไม เดี่ยวพอก็สอยลงไปนอนกองชะหระก (ปากดีไปงั้นแหละ)

เขาเปลี่ยนไปถือบอลด้วยมือขวามือเดียว ก่อนจะยื่นมันมาตรงหน้า เป็นสัญญาณให้ผมต้องออกไปรับเอง เออเออะ...ยังงี้ก็ได้หมดแหละ เขาจะเอามาใส่มือผมหรือให้ผมเดินไปรับมันก็ไม่ต่างกันนักหระก

ผมเดินไปหยิบลูกบอลมาจากมือของเพื่อนร่วมสถาบัน นึกโล่งใจแปลกๆ ที่เขาไม่ได้เล่นแ่งขัดขวางไม่ให้ผมหยิบลูกบอลมาจากมือของเขา เพราะถ้าเป็นแบบนั้นผมต้องประสาทเสียแน่ หมอนี่ยิ่งดูเป็นคนพิลึกยิ่งไม่รู้ ผมโล่งอกจนเกือบหลุดถอนหายใจออกมา

เสียงหัวเราะหึเบาๆ ดังลอยมาเข้าหู และไม่ต้องหาที่ไหนไกลเลยเพราะต้นเสียงอยู่แค่ตรงหน้าของผมนี่เอง ผมมองรอยยิ้มของคนตรงหน้าอย่างไม่เข้าใจนัก เพราะมันคือยิ้มเยาะ

ใช่ คำนี้แหละ เขายิ้มเยาะใส่ผมอยู่ ยิ้มแบบที่มุมปากด้านหนึ่งกดลงไปแค่ข้างเดียว

ผมจะถามเขาก็ได้ว่า 'ยิ้มทำไม มีอะไรน่าตลกหระก' หรือแม้แต่ถามไปว่า 'รู้จักกันรึไง ยิ้มบ้าอะไรวะ กวนประสาท'

...แต่ผมก็ไม่ได้ทำ แคปล่อยให้มันผ่านไป แล้วถือลูกบอลวิ่งกลับไปที่สนาม

เพราะผมไม่เคยคิดเลยว่า...เขาจะกลายมาเป็นคนที่ผมไม่มีวันลืมไปทั้งชีวิต

พวกเราชนะ

แม้จะไม่มีทีแต่เกียรติก็พิสูจน์ตัวเองแล้วว่าเป็นโกลที่โคตรโหด พวกวิศวะเจาะเกียรติไม่เข้าเลยสักลูก เราชนะไป 2-0 พูดย่างๆ ว่าขาดลอย หลังจากนั้นพวกเราจึงไปปาร์ตี้กันอย่างสุดเหวี่ยงกันที่ร้านเหล้า จนเรียกได้ว่าเมื่อคืนผมแทบ

คลานกลับบ้านแทนเดิน

ผมเปิดขวดชามะนาวดื่ม ไม่รู้ทำไมแต่ทุกครั้งหลังจากแองก์ผมจะ
เปรี้ยวปากอยากดื่มชามะนาวทุกที มันเหมือนเป็น ritual ของผมไปแล้ว

"โอ้โฮ เป็นไงครับพี่เจิน! ไม่คิดเลยว่ามึงจะ खुดตัวเองมาเรียนคาบสิบโมงได้"

"แล้วพี่ล่ะครับพี่แก๊ป ผมก็ไม่คิดว่าพี่จะมาเรียนคาบสิบโมงได้เหมือนกัน"

แก๊ปเข้ามาแย่งขวดชามะนาวจากมือผมไปดื่ม มันยังคงเป็นคนเดิมที่
สันดานเสียไม่เปลี่ยนแปลง ผมส่ายหน้าอย่างระอา

"ซื้อมาคืนกูด้วย"

"อะไร กูดื่มไปแค่อีกเดียวมึงถึงกับจะให้กูซื้อคืนเลยหรอ"

"อีกเดียวรวมกันยี่สิบครั้งก็ได้สองขวดแล้วใหม่ สันดานชอบแย่งชาวบ้านกิน
ของมึงนี่ไม่เคยเปลี่ยนเลยนะ"

"ไม่รู้ทำไม ซื้อกินเองไม่อร่อย แต่พอได้แย่งคนอื่นนี่อร่อยทุก~~ ที่
ฮ่าๆๆๆ"

"หน้าด้านจริงๆ เลย" น้ำขิงที่เดินมาพร้อมกับแก๊ปเอ่ยปากตำอย่าง
ไม่จริงจังนัก นอกจากน้ำขิงยังมีเพื่อนๆ ของผมอีกสองคนช่วยผสมโรงตำ
ไ้แก๊ปจนหน้ามันเริ่มหุบ

"เอาน่าๆ เดี่ยวจะซื้อคืนทุกคนเลย โอเคไหม"

"ปากดีตลอดแหละมึงอะ ไม่เห็นเคยซื้อคืนใคร" พูมิตอกกลับ

"จริงๆ วันก่อนแก๊ปเรอใส่หน้าเราด้วย สนิทกันยังไงเราก้เป็นผู้หญิงนะ"
เซอริรีพูดขึ้นบ้าง

"โอ้ยๆๆ พอแล้วคร๊าบ แก๊ปปิดไปแล้ว" มันยกมือไหว้รอบวง "ว่าแต่
หิวข้าวแล้วอะ ไปกินข้าวกันเถอะ ขอร้านนอกมอได้ไหม แคนทีนตอนเที่ยง
คนแม่งเยอะอย่างกับหนอน"

"ได้ๆ เดี่ยวไปปรอดเราแล้วกัน จอดใกล้ๆ ตรงนี้เอง จะได้กลับมาเรียน
คาบบ่ายทัน"

ทุกคนตกลง หลังจากนั้นพวกเราทั้งหมดก็มาอยู่ที่ร้านสเต็กชื่อดังในย่านนี้
ทุกคนอุ่นวยสั่งอาหารกันเสร็จก็เริ่มเปิดประเด็นคุย ทั้งเรื่องสอบ เรื่องโปรเจกต์

เรื่องเรียน เรื่องชาวบ้านชาวช่อง เรียกว่ามีหัวข้อให้พูดคุยเต็มไปหมด

"ว่าแต่เงินหายป่วยกลับมาแบบนี้ต้องตามงานหัวหมุนเลยอะดิ"

"สุดๆ เลยล่ะ" ผมตอบน้ำขิง "ทั้งเนื้อหาที่เรียนทั้ง assignment นั้นแหละ
ทำไม่ทันเลย รู้สึกเหมือนจะโดนทับตาย"

"โหย แต่ก็ยังมีเวลาไปเตะบอลนะ"

"มันไม่เหมือนกันน่ะ" ผมลากเสียงตอบเซอร์รี่

"เออ ว่าแต่มีใครเจอที่บ้างไหม ที่ไม่เข้าเรียนมาสัปดาห์แล้วนะ ที่สโมสร
ก็ถามหากันตลอด" น้ำขิงถามขึ้น ผมส่ายหน้าหัวอ้อ

"ไม่รู้เลย อย่างที่เจอกับแก๊ปเล่นนั่นแหละ ที่ไม่ได้มาแข่งบอล แล้วก็
หายไปเลย"

"ใช่ เราเพิ่งคุยกับมิกซ์เมื่อเช้า มิกซ์บอกว่ามันจะโทรหาพ่อไอ้ที่วันนี้แหละ
เดี๋ยวพวกเขาคงได้รู้กัน" แก๊ปเอ่ยบ้าง

"กูไม่อยากเชื่อเลยว่าคนอย่างไอ้ที่จะโดดเรียนสามวันรวดแบบนี้ คุไม่ใช่ว่า
มันที่สุด" พุดออกมาความเห็น พวกเขาที่เหลือพยักหน้า มันดูเป็นเรื่องที่แปลก
จริงๆ นั่นแหละ

พวกเราถกกันเรื่องที่ลึกซึ้งก็เปลี่ยนไปคุยเรื่องงานกลุ่ม แต่แล้วโทรศัพท์
แก๊ปก็ดังขึ้น มันขอตัวออกไปคุยข้างนอกเพราะในร้านเปิดเพลงค่อนข้างดัง
ในจังหวะที่แก๊ปผลัดประตูร้านออกไป นักศึกษากลุ่มหนึ่งก็เดินสวนเข้ามาพอดี
ให้ตายสิ

ไม่อยากจะเชื่อเลย...

นายผมดำคนนั้นกับเพื่อนของเขาเลือกนั่งลงที่โต๊ะใหญ่ซึ่งอยู่ถัดจาก
โต๊ะของผมไปสามโต๊ะ อีกครั้งที่สายตาเราสบประสานกัน คราวนี้ผมไม่ได้
หลบสายตา เขาเองก็เช่นกัน ผมเห็นรอยยิ้มที่มุมปากนั่นอีกครั้ง รอยยิ้มที่
ผุดขึ้นมาทั้งที่ไม่มีอะไรน่าขำ

เป็นอีกครั้งที่ผมค้นปากอยากจะทำอะไรจริงๆ ว่ายิ้มบ้าอะไร

แต่สุดท้าย...ผมก็ไม่ได้ถามเขาอีกตามเคย

หรือเขาจะนึกตกใจในโชคชะตาที่เราต้องมาบังเอิญเจอกันอีกแล้ว

ไม่รู้สิ แต่ว่าผมไม่ชอบรอยยิ้มนั่นเอาซะเลย มันทำให้ผมรู้สึกแปลกๆ ทุกที เป็นความรู้สึกเหมือนตอนกำลังจะป่วย ครั้นเนื้อครั้นตัว ร้อนๆ หนาวๆ ไปทั้งร่าง หรือว่าใช้ผมจะกลับมาอีกครั้งจริงๆ

เขายกมือขึ้นกอดอก เอียงคอมองผมทั้งที่ยังยิ้ม เหมือนรอดูว่าผมจะทำได้ยังไงต่อ จะสู้ในเกมจ้องตานี้หรือจะหลบเสี๋ยงไปเหมือนทุกที แต่ที่แน่ๆ สายตาของเขามันทำให้ผมรู้สึกปั่นป่วนในท้อง อะไรบางอย่างเกี่ยวกับตัวเขา...มันประหลาดและดึงดูดใจให้ผมสนใจ ทั้งๆ ที่เขาก็เป็นแค่ นักศึกษาคนหนึ่งเหมือนกันกับผม และความจริงก็คือ...จนบัดนี้ผมยังไม่รู้เลยว่าเขาเป็นใคร

ที่สำคัญก็คือเขาเป็นฝ่ายมองผมก่อน

ที่สนามบอลนั่นนะ เขามองจนผมที่วิ่งอยู่รู้สึกตัว คิดเอาเองแล้วกันว่าเขานั่งสูงขึ้นไปตั้งกี่เมตร แปลว่าสายตาเขามันต้องแรงแค่ไหน ผมที่อยู่ข้างล่างถึงรู้สึกได้

เขาเริ่มก่อนเองนะ

ฉะนั้นก็ไม่ได้ผิดอะไรนี่ ถ้าผมจะมองเขากลับบ้าง

"...เจนน...ไฮ้เจนน!"

"อ้อ ว่าไงพุด!"

"มึงมองอะไรอะ"

"ก็มอง...มองคนเฉยๆ"

"มึง อย่าไปมอง หลบตาได้เลยยิ่งดี โดยเฉพาะคนตรงกลางนั่นนะ"

"...ทำไมวะ"

ผมอดถามออกมาไม่ได้ ก็คนตรงกลางมันคือนายคนนั้นที่เก็บบอลให้ผมเมื่อวาน คนที่ผมเล่นเกมจ้องตาดูด้วยอยู่เมื่ออีก

พุดมึนใจริมฝีปาก ทำสีหน้าลำบากใจ ก่อนมันจะหันไปมองเซอริกับน้ำขิงที่กำลังกรีดหน้ากร้อเกาหลี่ในโทรศัพท์ มีหน้าซ้ำยังใส่หูฟังกันคนละข้าง อีกต่างหาก เมื่อเห็นว่าพวกเธอไม่ได้สนใจฟังอยู่ พุดมึนใจค่อยๆ เอ่ยอย่างระมัดระวัง เสีียงเบาเสีียงจนผมต้องเงี่ยหูฟัง

"เขาเป็นว่า...เขาไม่ใช่คนที่เราควรจะไปยุ่ง มึงรู้แค่นี้ก่อนแล้วกัน"

"ทำไมวะ เขาเป็นอะไร ทำไมมึงถึงพูดแบบนี้"

"..."

"พุดมิ?"

"เขาเป็นบุคคลอันตราย น้อยคนมากที่จะรู้เรื่องนี้ หรือถึงรู้ก็ไม่แสดงออก
ทุกคนตีหน้าชื่อกันหมด นี่คือมุมมืดสุดตีนของมอเราเลย เป็นสิ่งที่คนทั่วไป
ไม่รู้ถ้าไม่เสาะหา"

ผมรู้สึกขนลุกขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก พุดมิเพื่อนผมไม่ใช่คนซึ่กแล้ว ตรงกันข้าม
มันออกจะเขี้ยว ด้วยซ้ำ การที่มันมีท่าทางกลัวผู้ชายคนนี่ทำให้ผมอดที่จะหัว
ขึ้นมาไม่ได้ แม้ผมจะรู้ว่าตัวเองนั้นปราศจากซึ่งความผิดทั้งปวงที่จะทำให้ใคร
มาหาเรื่องหรือหมั่นไส้ แต่ถ้าเขาเป็นคนไม่ดี อะไรมันก็เกิดขึ้นได้จริงไหม

"เขาเป็นนักเลงเหรอ"

"ไม่ใช่...โอ้ไอ้เจิน การเป็นนักเลงมันไม่ใช่มุมมืดสุดตีนของมอเราแน่นอน
เรื่องแค่นั้นมันจิบๆ เขาเป็นอะไรที่มากกว่านั้นเยอะ"

"...จิ้งมึงไปรู้มาได้ไง ก็มึงบอกว่ามันลับสุดยอดนี่" ผมถามมันเสียงซีเรียส
ระวังไม่ให้น้ำขิงกับเซอริวี่ไต้ยีน

"กูรู้มาจากพวกพี่แดน เขา...เออ...เขาเตือนให้กูระวังตัว เพราะกูเกือบจะ
ต้องไปพัวพันกับเรื่องที่ไม่สมควรแล้ว"

"มึงหมายความว่าไง"

พุดมิหยิบแก้วน้ำขึ้นจิบ ท่าทางลำบากใจ ก่อนจะลดเสียงที่เบาอยู่แล้ว
ให้เบาลงไปอีก

"มึงเห็นคนผมดำ...ที่ใส่จู้รูปแม่กุกุแจไซ่ใหม่..."

"เห็น"

"มึงอย่าจ้องเขาตรงๆ อย่างนั้นสิ ไอ้โง่!"

"กูขอโทษๆ"

"เออละ มึงสนใจแค่นั้นนี่พอ คนอื่นก็แค่ลูกจ๊อก เป็นลิ่วล้อยของเขา"

"อืม"

"เขาชื่อเจิน"

"อะ?"

ผมตกใจนิดหน่อย ไม่ค่อยเจอผู้ชายที่ชื่อเหมือนตัวเองเท่าไร

"ใช่ พี่เขาชื่อเจนเหมือนมึง อยู่ปีสี่แล้ว"

"แล้วอะไรล่ะที่ทำให้เขาเป็นคนอันตราย"

"...เพราะเขาเป็นผู้ชายใจกว้าง ชอบช่วยเหลือคนอื่น"

"นี่มึงเป็นบ้าหรือพุฒิ"

"ไม่ เจน หมายความว่าเขาช่วยเหลือคนอื่นได้ทุกอย่าง...ทุกอย่างเลย...

ไม่มีข้อยกเว้น เขายินดีที่จะช่วยทุกคน" พุฒิตอบด้วยเสียงทุ้มลึกยิ่งกว่าเก่า ผมขมวดคิ้ว ไม่เข้าใจมากกว่าเดิม

"นั่นคือคุณสมบัติของคนดีเลยนะ ภูไม่เข้าใจว่านี่มันดาร์กยังไง"

"เพราะพี่เจนช่วยมึงได้ทุกอย่าง ถ้ามึงติด F แล้วอยากเปลี่ยนเกรดให้เป็น A เขาก็ทำให้มึงได้"

"..."

"หรือต่อให้พ่อมึงเป็นโรคหัวใจ แล้วต้องการหมอดีที่สุดมาผ่าตัด เขาก็ทำให้มึงได้"

"..."

"มึงอยากได้นาฬิกา Patek Philippe ที่มีแค่สี่เรือนในโลกหรือ บอกเขาสี เขาหามาให้ได้"

"..."

"มึงรู้จักแอมป์ไซ้ไหม แอมป์ปีเรา"

"...รู้สิ ตอนนี่แอมป์เป็นดาราตั้งระเบิดไปแล้ว"

"แล้วมึงรู้ไหมว่าทำไมแอมป์มันถึงได้เล่นซีรีส์เรื่องนั้น"

"หมายความว่าไง"

"หมายความว่าตามทีถาม มึงคิดว่าทำไมแอมป์ถึงได้เล่นซีรีส์เรื่องนั้น ทั้งที่มันพยายามเข้าวงการตั้งแต่เด็ก แคสตี้งมาเป็นพันครั้งมันไม่เคยได้บทสำคัญห่าอะไรเลย ขนาดประกวดเดือนคณะมันยังไม่ได้ด้วยซ้ำ"

"มึงอย่าบอกกูนะว่า..."

"ใช่"

"..."

ผมรู้สึกใจเต้นไม่เป็นล่ำกับสิ่งที่ได้ยิน เต้นแรงเสียจนเหมือนจะทะลุออกมาจากหน้าอก

"พี่แดนบอกกว่า...คนเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ในมอ...เคยขอความช่วยเหลืออะไรบางอย่างจากพี่เงินคนนี่" เสียงของพุฒิบาเอียงกว่าเสียงกระซิบ "และไม่มีใครเลย...ที่ไม่ได้ตามที่ขอ"

"...แล้วเขาได้อะไรกลับไป เงินหรือ"

ผมรู้สึกได้ว่าเสียงตัวเองแหบแห้งลงในขณะที่ถาม พุฒิส่ายหน้าซำๆ นั้น ทำให้ผมต้องเค้นเอาคำตอบอย่างหยุดไม่ได้

"ถ้าอย่างนั้นแล้วเขาได้อะไร เขาช่วยคนไปทั่ว แล้วตัวเขาได้อะไรละ หรือเขาแค่ชอบช่วยคนเฉยๆ ทำเพื่อสนองนิตตัวองงี้หรือ"

"นั่นแหละเงิน คือเรื่องที่น่ากลัว เพราะเขาไม่เคยช่วยใครฟรี...เขาไม่ใช่พ่อพระ ไม่ใกล้เคียงเลยมึง"

"..."

"ฉายาของเขาคือนักล่าวิญญาณ"

"..."

"เขามีกฎของเขาอยู่ คือเมื่อไหร่ที่เขาช่วยใคร แปลว่าคนคนนั้นติดค้างเขา...เขาจะไม่ได้ขอให้มึงช่วยกลับในทันทีทันใดหรอก บางทีอาจจะเป็นเดือนเป็นปี หรือหลายปีก็ได้"

"..."

"แต่อย่าคิดว่าเขาจะลืมนะ เขาไม่เคยลืมหรอก แล้วเมื่อไหร่ที่เขามาขอให้มึงตอบแทน มึงก็ต้องทำ นั่นแหละ แปลว่าวันที่เลวร้ายที่สุดในชีวิตมึงได้มาถึงแล้ว"

"..."

"แล้วสิ่งที่มึงต้องแลกกลับไป...พี่แดนบอกกว่า เรียกว่าง่าย มันคือการแลกด้วยชีวิต"

"..."

"เพราะเมื่อไหร่ที่มึงขออะไรบางอย่างจากผู้ชายคนนั้น แปลว่ามึงได้ขายจิตวิญญาณของตัวเองไปแล้ว"

"..."

"แล้วถ้าเกิดมึงไม่ยอมตอบแทนเขาตามกฎดีๆ ละก็ สิ่งที่มึงต้องเจอ จะเลวร้ายยิ่งกว่าตายทิ้งเป็นอีก"

ผมเงิบกริบขณะรับฟังเรื่องราวต่างๆ จากปากของพุดมี ก่อนสายตาจะเลื่อนไปยังผู้ชายผมดำที่ใส่จู้รูปแม่กุญแจ เขากำลังเปิดเมนูสั่งอาหารกับพนักงาน ท่าทางของเขาในตอนนี้อย่างธรรมดาและไร้พิษสง แล้วผมก็หัวเราะออกมาจนได้

"บ้าน่ามึง นี่มันเจ๊กชัดๆ จะมีเรื่องแบบนั้นได้ยังไง ถ้ามีจริงก็ต้องเคยได้ยินมาก่อนสิ พี่แดนเขาแต่งเรื่องริบเล่า"

"ทุกอย่างก็เป็นแค่ข่าวลือทั้งนั้นแหละ จนกระทั่งมีคนได้ประสบถึงรู้ว่ามันเป็นเรื่องจริง แล้วก็จะบอกให้ระว่าที่มึงไม่รู้ เพราะมีแต่พวกคนที่เสาะหาเท่านั้นที่จะรู้ หรือไม่กี่คนในแวดวง ไม่งั้นก็ไม่รู้หรอก แต่ที่กูรู้ก็เพราะกูเป็นน้องในแก๊งรถของพี่แดน เขาเล่าเมื่อคืนก่อนนี้เอง เพราะกูอยากแต่งรถเพิ่มแต่ของที่กูต้องการมันไม่มีในไทย แล้วกูอยากได้มาก เรียกว่ากูจะเป็นจะตายเลยละ"

พุดมีเว้นช่วงดื่มน้ำ ก่อนจะเล่าต่อ

"กูไปบ่นกับไอ้พีท มันบอกให้กูไปขอพี่เจน แล้วมันก็ให้เบอร์พี่เขามา มันบอกว่าอยากได้อะไรให้ขอพี่คนนี้ เขาหามาให้ได้ทุกอย่าง กูยังไม่ทันโทรแต่ไปเล่าให้พี่แดนฟังก่อน เมื่อพี่เขาอยากสั่งอะไรด้วยจะได้สั่งมาพร้อมกันเลย แต่พี่เขาตกใจมาก ห้ามกูยกใหญ่ กูก็ไม่เข้าใจ จนในที่สุดเขาก็ยอมคายเรื่องนี้ให้กูฟัง"

"มึง ภูวณะ มันไม่ใช่แล้ว เหลวไหลละ มึงเงยหน้าดูเขาดีๆ สิ เขาก็แค่ นักศึกษาคณะหนึ่งเท่านั้นเอง" ผมคิดถึงตรรกะทั้งหมดทั้งมวลบนโลก เรื่องอย่างนั้นมันเป็นไปไม่ได้หรอก ผมเอ่ยต่อ "ไอ้เรื่องแลกรวิญญาณอะไรนี่มันนิทานหลอกเด็ก"

ชัดๆ การตีตื้นญี่ปุ่นเหวอวะ เหมือนพวกตำนานลึบสี่มุมหนึ่งที่ชอบลือกันมั่วๆ
สมัยเราเรียนมัธยม นี่มึงเชื่อไปได้ยังไง"

"เจน มึงคิดว่ารถ Aston Martin DB5 ที่พี่แดนกับพ่อเขารักนักักักหนา
หายไปในไหนล่ะ"

"...ก็นักการเมืองสักคนมาซื้อต่อไปไม่ใช่เหรอ"

พุฒียิ้มเย็น

"มึงคิดว่าคนอย่างพ่อพี่แดนที่เล่นรถคลาสสิกมาทั้งชีวิต จะยอมปล่อยให้
รถรุ่นนั้นออกขายให้คนอื่นเป็นเจ้าของต่อจากตัวเองง่ายๆ เหวอวะ รถที่เจมส์
บอนด์ซืบนั่นนะ"

ผมเงิบ จำได้ดีว่าพี่แดนเคยบอกพวกเราว่าอะไร

พ่อเขารักรถคันนั้นยิ่งกว่าเขาที่เป็นลูกซะอีก

"เขาจะขายมันไป แลกกับการที่ตัวเองต้องเข้าใจ จนกลายเป็นโรคเรื้อรัง
ต้องรักษากับจิตแพทย์เหวอ"

"..."

"ไอ้ นั้นแหละมึง คำตอบแทนที่พี่เจนขอจากพ่อพี่แดน"

"..."

"ส่วนมันไปอยู่ในมือ ส.ส. คนนั้นได้ยังไง มึงไปคิดเอาเอง"

"พวกมึง มีเรื่องแล้ว"

ผมที่กำลังใช้ความคิดอยู่ต้องสะดุ้งเฮือกเมื่อแก้ปกลับเข้ามาด้วยสีหน้า
ที่เคร่งเครียดกว่าปกติมากๆ น้ำซิงกับเซอร์รี่รอบตูดพุ่งออกจากหูทันที ก่อนพุฒิ
จะเป็นคนถาม

"ทำไมวะ มีเรื่องอะไร"

"เจอตัวไอ้ที่ได้แล้ว มันถูกตำรวจจับ"

"หา?"

"ไอ้ มันโดนฝากขังอยู่สามวันแล้ว ซื่อหายก็ยกเงินชมรมกับพวกผู้เยาว์"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3DD68p8>